

La Camorra: tango voor de 21e eeuw

Er zijn niet veel tangogroepen die het aandurven om een cd met uitsluitend nieuw werk uit te brengen. Tango is van nature conservatief en muzikanten die nieuwe wegen zoeken worden nog vaak met argwaan bekeken. Toch zijn er in Buenos Aires jonge muzikanten die hun blik vooruit werpen – ook op compositorisch vlak. Eén van die groepen is het kwintet La Camorra dat binnenkort in Nederland optreedt.

La Camorra werd in april 1993 als trio opgericht. Bandoneonspeler Luciano Jungman, violist Sebastián Prusak en gitarist Jorge Kohan vonden elkaar in hun fascinatie voor de muziek van Astor Piazzolla. Ze vernoemden zelfs hun groep naar zijn laatst uitgebrachte album. Het trio nam enkele – inmiddels onvindbare – albums op waarop ze vooral muziek van Piazzolla speelden maar ze putten ook uit het meer traditionele repertoire.

In 1996 werd de band uitgebreid met bassist Hugo César Asrin en met de toetreding van pianist Nicolas Guerschberg in 2002 was de bezetting van het klassieke tangokwintet compleet. Het is bijzonder dat de groep in de ruim dertien jaar dat ze nu bestaan nog steeds met dezelfde personen speelt.

La Camorra wordt gepresenteerd als ‘de erfgenamen van Piazzolla’. Nu speelt Guerschberg ook piano in het octet van Daniel Piazzolla (zoon van) en in de jazzband Escalandrum van Pipi Piazzolla (kleinzoon van) maar de aanprijzingen van Daniel (op hun website en in de promotieteksten voor de Nederlandse tournee) zijn mijn inziens niet terecht. La Camorra is veel meer dan een Piazzolla-cover band.

Op de cd *Resurreccion del Angel* uit 2003 bestaat het repertoire weliswaar voor iets meer dan de helft uit composities van de oude meester maar op *Escualo* en het titelnummer na zijn de arrangementen en interpretaties origineel. De composities van de groepsleden zelf zijn eigenlijk interessanter en laten horen dat hier de kracht van de groep ligt. Bandoneonist Jungman: “Piazzolla heeft een sterke invloed op ons gehad, een invloed die we met plezier in ons hebben opgenomen. Ik weet niet of we dit achter ons hebben gelaten of niet. Het maakt deel uit van onze geschiedenis en vanaf nu nemen we dit voor wat het is en we richten ons op het creëren van eigen muziek.”

De ambities van de groep zijn niet gering. De stukken die ze spelen zijn bepaald niet eenvoudig en ook de composities zijn op zijn minst uitdagend. Pianist Guerschberg: “Het interesseert Luciano Jungman en mij om in onze eigen stukken te spelen met klankkleuren en het verdwijnen van de tonaliteit. Ik denk dat de populaire muziek zonder probleem elementen van Bela Bartok en Stavinsky kan bevatten en toch populair kan blijven.”

Deze ambities monden uit in de cd *12 postales* (12 ansichtkaarten) die begin dit jaar verscheen.

De cd is prachtig vormgegeven, met een losse insteek van 12 'ansichtkaarten' die elk voor een van de nummers staan en per nummer een motto hebben. De nummers op de cd zijn sterk wisselend van atmosfeer en karakter.

De cd opent met *La Sanata*, met als motto "soms maakt het niet uit wat je zegt, maar hoe je het zegt – of andersom". De virtuoos gespeelde opening is inderdaad nietszeggend, en het tweede, lyrische thema maakt de ontwikkeling van het nummer wat obligaat. Liever hoor ik het sfeervolle *Brasas* ("neem rust in je zintuigen") of een van de swingende stukken van Guerschberg zoals *Azul profundo* ("*Just a fucking blue film*") of *Cafishio* ("een regelmatige bezoeker van de nachtclub, aangepast aan onze tijd").

De 12 stukken zijn meest origineel van opzet en met vakmanschap in elkaar gezet. Astor Piazzolla wist zijn moderne compositietechnieken vaak te combineren met een pakkende melodie, maar bij La Camorra lijdt de inhoud (de muzikale zeggingskracht) nog wel eens onder de vorm. De stukken van gitarist Kohan, *Toque timbre al bajar* en *El innombrable* vallen op door hun warmte. Mijn favoriet is *Intimo* van Jungman. Een prachtige langzame opbouw in solo's en duo's, met aan het eind een onverwachte eruptie die alles in balans brengt.

De leden van La Camorra zijn stuk voor stuk uitstekende muzikanten met als uitschieters gitarist Jorge Kohan en bassist Hugo Asrin. Zij weten in het complexe bandgeluid hun partijen natuurlijk en vanzelfsprekend te laten klinken en gebruiken een breed scala aan kleuren om solo's te laten spreken. Luciano Jungman, die overigens enkele jaren tweede bandoneon bij Color Tango speelde, blijft soms steken in een

vlakke articulatie en laat niet elke melodie lekker zingen. Violisten zijn altijd kwetsbaar in hun intonatie en ook Prusak offert soms de zuiverheid op aan de expressie. Pianist Nicolás Guerschberg heeft een stevige drive, maar raakt juist in zijn meest jazzy solo de band even kwijt.

Wie als groep de studio ingaat om nieuw repertoire op te nemen, merkt vaak dat aan het eind van de sessiedagen de nummers pas echt volwasen zijn. Ik ben dan ook zeer benieuwd naar de komende concerten, waar de *12 postales* live worden uitgevoerd. De complexe composities zijn in een live-concert juist veel toegankelijker dan op een compact disk. Bovendien levert deze muziek spannende interactie tussen de muzikanten op. Naast het eigen repertoire zal La Camorra een aantal (bekende) stukken van Piazzolla spelen.

La Camorra speelt tango voor de 21e eeuw. Hun concert zal een zoektocht zijn naar nieuwe vormen en klanken. En in een zoektocht zal niet alles gladgestreken en voor de hand liggend zijn. En dat is maar goed ook want de 21e eeuw is nog lang niet afgelopen.

La Camorra speelt concerten op
12 oktober in het Zuiderpershuis in Antwerpen,
13 oktober in De Doelen in Rotterdam,
14 oktober in het Tropeninstituut in Amsterdam en
15 oktober in RASA in Utrecht.

De website van La Camorra is www.lacamorra-tango.com.ar. Op www.lacadena.nl kun je fragmenten van de meeste in dit artikel genoemde tangos beluisteren. Met dank aan Marjo Productions.